

Arrest

nr. 123 956 van 15 mei 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 2 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. NEDERLANDT loco advocaat F. GELEYN en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Guinees staatsburger te zijn van Peul afkomst. U bent geboren 25 augustus 1981 te Labé. U groeide op bij uw familie in Labé en ging in 1998 naar Conakry om er te studeren. U ging bij uw oom langs vaderskant wonen en vatte uw studie aan in 'informatica-gestion'.

Tijdens uw studieperiode werd u zwanger van een buitenechtelijk kind. U beviel op 6 november 1999 van (D.M.). U moest uw dochter onmiddellijk aan de familie van de vader van het kind geven en u mocht geen contact hebben met haar. Na uw bevalling deed u uw uiterste best om uw familie gunstig te stemmen.

Op 7 oktober 2001 trouwde u met (D.M.-D.). Het huwelijk werd voor u geregeld, maar u accepteerde de situatie gezien de problemen die u uw familie reeds had berokkend. U ging bij uw man wonen in Conakry en werd zijn tweede vrouw. U kreeg in totaal drie kinderen met uw man; een zoon (D.E.O.),

geboren op 03 augustus 2002, en twee dochters; (D.S.D.) geboren op 26 november 2005 en (D.T.F.D.) geboren op 13 maart 2012.

Sinds 2006 begon u te werken als secretaresse bij 'Balde et frères'. U heeft daar gewerkt tot wanneer u uit Guinee vertrok. U nam tevens deel aan een examen voor een opleiding en functie binnen de toeristische sector. U slaagde voor het examen en startte in 2010 met de eigenlijke opleiding.

Uw problemen begonnen in 2011 wanneer uw man ontdekte dat u een affaire had met (B.). U werd zodanig door uw man mishandeld dat u naar het ziekenhuis werd gebracht. Daar werd vastgesteld dat u net zwanger was. Uw man was zeer kwaad met uw zwangerschap en wilde dat u een abortus zou uitvoeren en dat u het huis zou verlaten. Uw man dacht immers dat het niet zijn kind zou zijn. U was er echter van overtuigd dat u zwanger was van uw man en weigerde een abortus alsook om het huis te verlaten en uw kinderen achter te laten.

Uw man wees uw gedrag toe aan het feit dat u naar school bent geweest. Hij wilde daarom dat ze zouden stoppen met school. U bleef hen, zonder medeweten van uw man, naar school sturen. Uw man ontdekte op 13 oktober 2011 dat uw zoon nog steeds naar school ging en hij sloeg hem zodanig dat hij viel en zich verwondde aan zijn hoofd. Ook u werd geslagen en gestampt, in uw zwangere buik, door uw man. U ging naar het ziekenhuis voor de verzorging van uw zoon en besloot om naar het politiekantoor te gaan van Petit-Simabaya. Daar diende u klacht in tegen uw man omdat hij u en uw zoon had geslagen en omdat hij uw kinderen niet naar school wilde laten gaan. U werd er gehoord door de commissaris en mevrouw (O.), die zich bezighield met misdrijven tegen vrouwen. Uw man werd opgeroepen en gehoord waarna hij toestemde om jullie kinderen naar school te laten gaan. Hij zei ook dat hij niet meer zou slaan. Toen jullie terug thuis waren bleek dat uw man zeer kwaad was dat u klacht had ingediend en hij vertelde u dat u 'de strijd' niet zou winnen. U bleef weigeren om het huis te verlaten en stuurde de kinderen naar school. Het schooljaar van 2012 (oktober) heeft uw man opnieuw geweigerd om uw kinderen naar school te sturen. U legde zich deze keer bij zijn beslissing neer.

Uw schoonmoeder kwam in januari 2012 bij jullie inwonen en zei dat ze jullie dochter, (D.S.D.) wilde besnijden. U kon uw schoonmoeder overtuigen om te wachten met de besnijdenis tot na uw bevalling. Uw schoonmoeder accepteerde. Toen bleek dat u bevallen was van een meisje, werd voorgesteld om beide dochters samen te besnijden, in de zomervakantie van 2012 in Labé. U kon ook deze keer de besnijdenis uitstellen door te stellen dat uw jongste dochter nog maar 4 maand was, te jong om te besnijden. Ook nu stemde uw schoonmoeder in en werd de besnijdenis uitgesteld tot de kerstvakantie van 2012-2013. Op 3 januari 2013, de dag dat uw man u zei dat jullie zouden vertrekken naar Labé voor de besnijdenis van de meisjes, zei u tegen uw man dat u niet wilde dat de meisjes zouden besneden worden. Uw man was kwaad en zei dat u alle spullen moest inpakken zodat jullie konden vertrekken. Alvorens te vertrekken ging hij naar de markt waardoor u tijd kreeg om de bagage te pakken. U ging echter naar het politiekantoor en legde klacht neer tegen uw man omdat hij uw dochters wilde besnijden. Uw man werd opgeroepen door de politie maar hij had, dankzij zijn connecties, de politie weten om te kopen. De commissaris zei dat hij u niet kon helpen en ook (O.) zwichtte voor de macht die uw man bleek te hebben. U werd terug naar huis gebracht, waar ook uw man was en hij gaf u een laatste kans om alles klaar te maken voor de reis naar Labé. Hijzelf had nog een afspraak in Hamdallaye. Ook nu wist u te ontsnappen en kon u, samen met uw kinderen, via (B.) onderduiken. (B.) regelde de reis en op 19 januari 2013 verliet u samen met uw kinderen het land. De volgende dag arriveerden jullie in België. U vroeg, samen met uw kinderen, op 21 januari 2013 asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: een rijbewijs met nr 092242 uitgegeven op 14/04/2003 te Conakry op naam van Balde Kadiatou; een kaart van 'Balde et frères' met nr 006 op naam van Balde Kadiatou; een kaart van het 'ministère du tourisme hotellerie et artisanat' met nr 245914S op naam van Balde Kadiatou; een medisch attest waaruit blijkt dat u een nasale obstructie had; een medisch attest waaruit blijkt dat u besneden bent type 2; een medisch attest waaruit blijkt dat uw dochter (D.S.D.) niet is besneden; een medisch attest waaruit blijkt dat uw dochter (D.T.F.D.) niet is besneden; een verklaring op eer van GAMS waaruit blijkt dat u uw dochters niet wenst te besnijden alsook uw lidkaart en de lidkaarten van uw dochters van GAMS.

B. Motivering Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart dat u vreest dat uw dochters door uw schoonmoeder en uw man zullen besneden worden en dat uw man u zal pijn doen en vermoorden. (zie gehoor CGVS, dd 10/09/2013, p 2)

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u steeds in **stedelijk gebied** heeft gewoond. Enerzijds in Labé, een grote stad in Guinee en anderzijds in Conakry, de hoofdstad van Guinee. (zie gehoor CGVS, dd 15/07/2013, p 5) Daarnaast dient te worden aangestipt dat u de kans kreeg om te **studeren**. U beëindigde niet alleen uw 10de jaar (college) maar ging daarna verder studeren in Conakry waardoor

u uw opleiding in 'informatica-gestion' kon beëindigen. (zie gehoor CGVS, dd 15/07/2013, p 5) Eens getrouwd besloot u om nog verder te studeren. U nam hiervoor deel aan een examen, waarvoor u slaagde, waardoor u in 2010 aan uw opleiding in de toeristische sector kon starten (op universitair niveau). (zie gehoor CGVS, dd 15/07/2013, p 4) Ook al was uw man niet op de hoogte dat u wilde verder studeren, toch gaf hij u de kans om de studie aan te vatten. (zie gehoor CGVS, dd 15/07/2013, p 11) U **werkte** bovendien bij 'Balde et frères' als secretaresse sinds 2006. (zie gehoor CGVS, dd 15/07/2013, p 4). Doordat u een **eigen inkomen** had, dat u alleen gebruikte voor uzelf (oa voor persoonlijke verzorging) en voor kleren voor uw kinderen (zie gehoor CGVS, dd 15/07/2013, p 12), beschikt u over een grote vorm van autonomie; u bent immers niet afhankelijk van het inkomen van uw man. Uw man had genoeg geld, maar omdat u zelf over uw eigen centen wilde beschikken werkte u. (zie gehoor CGVS, dd 15/07/2013, p 12)

Verder verklaart u dat u op 7 oktober 2001 bent getrouwd. (zie gehoor CGVS, dd 15/07/2013, p 7) U was toen 20 jaar. U bent dus niet uitermate jong gehuwd, zoals vaak gebeurt bij traditionele **families**.

Bovendien heeft de familie van uw man toegelaten dat hij met iemand zou trouwen die een buitenechtelijk kind heeft en verklaart u zelfs dat uw man met u getrouwd is omdat hij dan zeker was dat hij kinderen zou krijgen aangezien hij geen kinderen had gekregen met zijn eerste vrouw. (zie gehoor CGVS, dd 15/07/2013, p 11) Het feit dat de familie van uw man voor dergelijk huwelijk openstond toont aan dat de familie niet dermate traditioneel is dat ze van de vrouw verwachten dat ze maagd is bij het huwelijk.

Daarbij beschikt u over een **rijbewijs**. U wilde kunnen rijden omdat u dan uw kinderen kon vervoeren. Uw man stemde hiermee in. (zie gehoor CGVS, dd 15/07/2013, p 13) Bovendien had u ook uw **eigen auto**. (zie gehoor CGVS, dd 15/07/2013, p 12) Vervolgens heeft u ook een **affaire** met uw vriendje, (B.), wat toch een grote vrijheid van gaan en staan impliceert. (zie gehoor CGVS, dd 15/07/2013, p 16) U begon uw affaire ondanks het feit dat uw man bevriend was met uw baas, die op de hoogte was van uw affaire. (zie gehoor CGVS, dd 15/07/2013, p 15) Verder laat u het niet na om, tot twee keer, **klacht in te dienen bij de autoriteiten** (zie gehoor CGVS, dd 10/09/2013, p 5) tegen uw man inzake geweld dat hij tegen u en uw zoon zou hebben gebruikt en omdat ze niet naar school zouden mogen (zie gehoor CGVS, dd 15/07/2013, p 19) en omdat uw man uw dochters wil laten besnijden. (zie gehoor CGVS, dd 10/09/2013, p 9)

Uit uw verklaringen blijkt dat u een zelfstandige vrouw bent (u voorziet in uw eigen behoeften door o.a in te staan voor uw verzorgingsproducten en de kleren van uw kinderen), die werkt als secretaresse en tevens de opleiding afronde bij het ministerie van toerisme van Guinee (universitair niveau). Bovendien durft u het heft zelf in handen te nemen door naar de autoriteiten te stappen. Tevens blijkt dat noch uw familie noch uw schoonfamilie zeer gehecht zijn aan tradities aangezien uw schoonfamilie accepteerde dat uw man trouwde met een hoog opgeleide vrouw met een buitenechtelijk kind en aangezien uw familie u liet studeren en niet uithuwelijkte op jonge leeftijd of u wegstuurde wanneer u zwanger bleek van een buitenechtelijk kind.

Verder dient te worden opgemerkt dat meerdere van de verklaringen die u aflegde over uw man niet doorleefd zijn waardoor uw algehele geloofwaardigheid ernstig in het gedrang komt.

Zo verklaart u dat uw man een slecht karakter heeft, veel alcohol drinkt, agressief is en brutaal. (zie gehoor CGVS, dd 15/07/2013, p 11) U verklaart dat hij u mishandelde waardoor u zelfs naar het ziekenhuis moest gaan. (zie gehoor CGVS, dd 15/07/2013, p 13) U zegt bijkomend dat uw man zeer streng is (zie gehoor CGVS, dd 15/07/2013, p 15) **De omschrijving die u van uw man geeft, rijmt echter niet met de verklaringen die u in de loop van de gehoren aflegde.**

U zei zelf tegen uw vriendje dat uw man zeer streng is, maar toch houdt dit u niet tegen om een relatie met hem te beginnen. (zie gehoor CGVS, dd 15/07/2013, p 15) Zelfs wanneer uw man op de hoogte was van uw affaire, bleef u uw vriendje zien, weliswaar in het geheim. (zie gehoor CGVS, dd 15/07/2013, p 17) Indien uw man werkelijk zo streng en agressief is zoals u zelf beschrijft is het niet aannemelijk dat u uw vriendje kan blijven zien en een relatie kan blijven onderhouden met hem, nadat uw man er zou zijn achtergekomen. Zeker in het kader dat u door uw man werd geslagen, omdat hij van uw buitenechtelijke relatie vermoedde en dacht dat u zwanger was van uw vriendje is het onwaarschijnlijk dat u ondanks dit uw vriendje kon blijven zien. Zeker gezien uw verklaringen dat u absoluut niet van uw kinderen wilde gescheiden worden, is het niet plausibel dat u uw relatie met (B.) verder zet. (zie gehoor CGVS, dd 15/07/2013, p 20) Indien uw man werkelijk is zoals u hem beschrijft, is het niet aannemelijk dat u uw vriendje blijft zien, zelfs nog tijdens uw zwangerschap en met het risico dat u effectief zal worden weggestuurd.

Het is zeer onvoorstelbaar dat uw man, die u omschrijft als iemand met een slecht karakter u niet uit het huis krijgt. U verklaart immers dat uw man u wilde wegsturen maar dat u dit weigerde omdat u wilde bevallen in uw huis. (zie gehoor CGVS, dd 15/07/2013, p 20) U verklaart dat Als je man je niet wil, stuurt hij je weg en als je weg bent, ben je niet meer zijn vrouw; hij was van plan om me weg te sturen.

(zie gehoor CGVS, dd 15/07/2013, p 20) In het licht dat het gemakkelijk is om van iemand te scheiden wanneer er uitsluitend een religieus huwelijk heeft plaatsgevonden, is het ongeloofwaardig dat uw man, zoals u verklaart, u weg wilde, maar dat u dit gewoon kon weigeren. (zie gehoor CGVS, dd 10/09/2013, p 5, dd 15/07/2013, p 20-21) U verklaart bovendien dat uw man aan iedereen verkondigde dat u een buitenechtelijke relatie had. (zie gehoor CGVS, dd 10/09/2013, p 3-4) Indien iedereen van uw overspel op de hoogte is, betekent dit echter een groot gezichtsverlies voor uw man indien hij u ongemoeid thuis laat waardoor uw geloofwaardigheid nog meer wordt aangetast.

Verder is het verbijsterend dat uw man wel concreet actie onderneemt tegen uw broertje die was tussengekomen na een ruzie tussen u en uw man. Uw man heeft uw broertje hierop buiten gesmeten. (zie gehoor CGVS, dd 15/07/2013, p 19) Van iemand die wel actie onderneemt tegenover uw broertje kan verwacht worden dat hij ook u niet ongemoeid zou laten en dat hij u ook effectief uit het huis zou zetten.

U slaagt er geenszins in om het profiel dat u van uw man schetst aannemelijk te maken waardoor uw relaas zijn algehele geloofwaardigheid verliest. Verder geeft u aan dat u twee keer naar de politie bent gestapt omwille van het wangedrag van uw man.

U verklaart dat u een eerste keer naar de politie bent gestapt op 13 oktober 2011 omdat uw man uw zoon had geslagen en omdat hij u in uw buik had geschopt. (zie gehoor CGVS, dd 15/09/2013, p 19) U verklaart dat u naar de autoriteit bent gegaan om te zien of de autoriteit u kan helpen zodat u voor uw kinderen kan zorgen. U zegt immers dat uw ouders u niet konden helpen. (zie gehoor CGVS, dd 10/09/2013, p 7-8) De politie zei u dat u uw problemen beter diende op te lossen met uw man en u werd gewaarschuwd dat u, indien u van bij uw man zou weggaan, niet langer voor uw kinderen zou kunnen zorgen. (zie gehoor CGVS, dd 10/09/2013, p 8) Eens te meer is het niet geloofwaardig dat u, gezien u van uw man niet wil weggaan omdat u dan de kinderen zou verliezen (zie gehoor CGVS, dd 15/07/2013, p 20) en na de raad die u kreeg in het politiekantoor uw affaire toch doorzette.

U wil dat uw kinderen naar school gaan. Wanneer uw man beslist dat ze niet langer naar school mogen, zorgt u er toch voor dat ze naar school kunnen blijven gaan. (zie gehoor CGVS, dd 15/07/2013, p 18) U gaat naar de politie om hier aangifte van te doen. Wanneer blijkt dat uw man uw kinderen in **oktober 2012** niet meer naar school wilde sturen, (zie gehoor CGVS, dd 10/09/2013, p 9) vraagt de protection officer u waarom u toen niet naar de politie bent gegaan. Hierop zegt u 'Omdat het geen zin meer heeft. Ze (nvdr politie) gaan me toch niet helpen. Hij is de vader. Hij moet beslissen. Ik was moe. Ik dacht, ik ga nog eens met hem praten want het is goed als de kinderen naar school gaan.' Wanneer de protection officer u confronteert met het feit dat de kinderen na uw vorig bezoek aan de politie wel naar school gingen en dat de politie dus wel had geholpen, nuanceert u uw antwoord en verklaart u 'Dat klopt, ze hebben me geholpen. De kinderen zijn naar school gegaan. Weet je, ik was moe om nog eens naar de politie te gaan. Ik wilde niet nog eens met hem gaan praten. Ik dacht dat hij zelf weet wat goed is voor de kinderen. Ik had gehoopt dat hij zou veranderen.' Nogmaals komen uw verklaringen niet doorleefd over aangezien u enerzijds verklaart dat de politie u niet helpt en wanneer de protection officer u er attent op maakt dat de politie wel degelijk heeft geholpen u uw verklaringen bijstuurt. Echter, gezien uw eerdere verklaringen over het karakter van uw man is het helemaal niet geloofwaardig dat u alsnog zou hopen dat hij zou veranderen. Vervolgens geeft u aan dat u niet naar de politie ging omdat u geen nieuwe elementen had. (zie gehoor CGVS, dd 10/09/2013, p 10) U kreeg in **januari 2012** te horen dat uw schoonmoeder uw dochter wil besnijden. (zie gehoor CGVS, dd 10/09/2013, p 10) U bent echter pas in **januari 2013** opnieuw naar de politie gegaan omdat u toen een nieuw element had (nvdr de besnijdenis van uw dochter). Wanneer de protection officer u opnieuw confronteert met de lange tijdsperiode van één jaar alvorens u naar de politie bent gegaan, antwoordde u 'Elk ding heeft zijn tijd. Ik had nog andere problemen. Ik was zwanger en ik werd weggestuurd. Ik moest in huis blijven tot ik baby had om te zien of het van hem was of niet. Ik was niet van plan om te vluchten.' (zie gehoor CGVS, dd 10/09/2013, p 12) Ook hier komt uw verhaal, nogmaals, niet geloofwaardig over aangezien u opnieuw beweert dat u werd weggestuurd terwijl u zelf verklaarde dat u nooit ergens anders heeft gewoond. (zie gehoor CGVS, dd 10/09/2013, p 5) Het is daarenboven opmerkelijk dat u beweert dat u in **oktober 2012** geen nieuwe elementen had, buiten het feit dat uw kinderen niet naar school mochten terwijl u sinds **januari 2012** weet dat uw schoonmoeder uw oudste dochter wil besnijden en dat u vervolgens in **juli 2012** weet dat uw schoonmoeder uw beide dochters wil besnijden. (zie gehoor CGVS, dd 10/09/2013) Uw verklaring als zijnde dat u geen nieuwe elementen zou hebben om aangifte te doen is hierdoor, nogmaals niet doorleefd. Uw argumentatie dat u alleen mondeling werd gewaarschuwd is weinig zwaarwichtig daar tot op heden de bedreiging om uw dochters te besnijden steeds mondeling waren.

Vervolgens kunnen volgende opmerkingen worden gemaakt over uw vrees voor besnijdenis van uw beide dochters.

U verklaart dat u wist dat iemand, op een dag, zou zeggen dat uw dochter moet besneden worden omdat het traditie is. (zie gehoor CGVS, dd 10/09/2013, p 11). Binnen dit kader is het weinig plausibel dat u, hoog opgeleid, uit een stedelijk milieu, zelfstandig, ondernemend en assertief niet eerder

iets heeft ondernomen om met uw man of zijn familie te praten en hen te overtuigen om uw dochter niet te besnijden. U verklaart immers dat u tegen besnijdenis was gekant sinds de dag dat u zelf besneden was (toen u negen jaar was). (zie gehoor CGVS, dd 10/09/2013, p 11)

Vervolgens legt u geen coherentere verklaringen af over het feit of uw omgeving al dan niet op de hoogte was van uw afkeer tegen besnijdenis. U verklaart enerzijds dat 'sinds juli 2012 uw ouders, uw broers en familie van uw man. En de omgeving.' weten dat u tegen besnijdenis bent, dat u zei dat u niet wilde dat de meisjes zouden besneden worden. Wanneer de protection officer u confronteert met uw verklaring blijkt dat u niet heeft gezegd dat u tegen bent, maar dat u tijd probeerde te rekken. Blijkbaar heeft u pas op de dag dat uw man wilde dat de kinderen naar het dorp zouden gaan (nvdr 3 januari 2013) gezegd dat u niet wil dat ze worden besneden. (zie gehoor CGVS, dd 10/09/2013, p 14) Er mag van u echter verwacht worden dat u alles in het werk zou stellen om uw man en uw schoonmoeder van gedachten te laten veranderen, zeker gezien u het initiatief neemt om uw land te verlaten en in een voor u vreemd land asiel aanvraagt.

Bovendien moet het volgende worden opgemerkt i.v.m. besnijdenis. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat meer en meer ouders, vooral in stedelijk gebied, waarvan u afkomstig bent, en onder intellectuelen, **niet langer willen dat hun dochter besneden zal worden** en zorgen voor de noodzakelijke omstandigheden om de besnijdenis van hun dochter te voorkomen tot wanneer ze meerderjarig is. Dit door o.a. hun dochter niet naar familie in de dorpen te sturen. Het is immers vaak op het platteland dat de druk om besnijdenis uit te voeren veel groter is. Volgens voor vernoemde informatie is het noodzakelijk om een sterk onderscheid te maken tussen de stad en het platteland. Voor ouders die weigeren om hun dochter te laten besnijden, en die in een stad wonen, blijkt dat de ouders niet het voorwerp zullen uitmaken van pesterijen omwille van het niet-besnijden. In de steden zijn de mensen niet erg gericht op het besnijden en wordt men enorm blootgesteld aan campagnes die gericht zijn tegen besnijdenis, vooral via de radio. Het is echter verwonderlijk dat u, afkomstig uit een stedelijke omgeving, verklaart dat er tijdens de regeringsperiode van Lansana Conté (van 1984 tot 2008) campagnes waren tegen besnijdenis. U verklaart vervolgens dat er sindsdien (nvdr na Conté) geen echte campagnes meer waren. (zie gehoor CGVS, dd 10/09/2013, p 22) Opmerkelijk genoeg verklaart u wel dat 'de echtgenote van de president heeft een organisatie die tegen besnijdenis is, elke keer als president er is, probeert ze het te doen'. (zie gehoor CGVS, dd 10/09/2013, p 21) maar ervaart u dit dus niet als sensibilisering.

Uit een andere bron blijkt tevens dat ouders, die in de stad wonen, niet formeel bedreigd zullen worden, noch zullen worden gediscrimineerd op niveau van werk of dat ze zullen onderdrukt worden door de overheid. Ook is het risico dat de ouders zullen worden uitgesloten door de gemeenschap waar ze deel van uitmaken of hun familie zeer beperkt. In maart 2013 preciseert de voorzitter van de NGO 'Tostan' dat de sociale afwijzing niet erg zichtbaar is. Hieruit blijkt dat het mogelijk is voor de ouders, zonder er noemenswaardige gevolgen van te ondervinden, om hun dochter tegen besnijdenis te behoeden. Zeker in de hoofdstedelijke regio, waar u verklaart te wonen is het mogelijk om uw dochter te behoeden voor besnijdenis.

Besnijdenis is bovendien bij wet verboden in Guinee. In 2000 werd er een wet gestemd, die expliciet genitale vrouwenverminderingen als een misdrijf vermeldt. De uitvoeringsteksten van deze wet werden in 2010 door de betrokken ministeries ondertekend. Dit vormt een belangrijke juridische basis die de vervolging door de autoriteiten mogelijk maakt. Deze teksten voorzien gevangenisstraffen van 3 maanden tot 2 jaar evenals boetes (artikel 10). De straffen zijn uiteraard zwaarder in het geval van invaliditeit of overlijden van het jonge meisje (artikelen 12 en 13). De teksten laten de NGO's en verenigingen die op wettige wijze zijn geregistreerd op het Guineese grondgebied en die strijden tegen genitale vrouwenverminderingen eveneens toe om zich burgerlijke partij te stellen in naam van het slachtoffer voor alle bevoegde rechtbanken (artikel 15). De Guineese autoriteiten strijden echter actief en preventief tegen de besnijdenissen door sensibiliseringscampagnes en preventiecampagnes die worden gevoerd in samenspraak met internationale organisaties (waaronder de Wereldgezondheidsorganisatie) en nationale organisaties (CPTAFE, TOSTAN, PLAN Guinée, CONAG-DCF, AGBEF...) evenals met de Ministeries van Gezondheid, Sociale Zaken en Onderwijs. Dit komt met name tot uiting door didactische modules die bestemd zijn voor de scholen, seminaries voor de religieuze verantwoordelijken, deelnemen aan een dag van nultolerantie op 6 februari, campagnes met affiches in de stad en in de ziekenhuizen, en berichten via de radio. Het is dus weinig plausibel dat u, die tegen besnijdenis bent gekant, geen enkel van deze initiatieven heeft opgemerkt.

De mentaliteit is in positieve zin aan het wijzigen om de praktijk van besnijdenis achter zich te laten. Zo is de prevalentie van besnijdenis in Guinee, zoals ook in andere landen waar genitale vrouwenvermindering voorkomt, danig gedaald. Het lijkt dat de jongere generatie zich er minder aan wil blootstellen. Dr. (M.K.) verklaarde bovendien op 18 februari 2013 op RFI (Radio France Internationale) dat het laatste prevalentie cijfer waarover men beschikt aantoonde dat er een enorme terugval is van het aantal vrouwen besnijdenissen. Zo worden er vandaag twintig procent

minder vrouwen besneden (voorheen was er een prevalentie van negenennegentig procent). Hij baseert zich hiervoor op cijfers van UNICEF (United Nations International Children's Emergency Fund) en UNFPA (United Nations Population Fund). U verklaart zelf dat de mentaliteit aan het veranderen is in Guinee. Waar vroeger iedereen voor besnijdenis is, zijn er nu veel vrouwen tegen en vluchten ze met hun meisjes. (zie gehoor CGVS, dd 10/09/2013, p 13) U merkt dus ook duidelijk een evolutie. U verklaart bovendien dat alle vrouwen tegen besnijdenis zijn, maar dat ze geen keuze hebben. (zie gehoor CGVS, dd 10/09/2013, p 19) Nochtans blijkt dat dankzij de gecoördineerde acties van de overheid en de NGO's, een niet-besneden meisje een normaal kan leven leiden. Zoals reeds werd aangegeven, en wat door u werd bevestigd, is de mentaliteit in gunstige zin aan het evolueren.

Uw verklaringen laten niet toe om te besluiten dat uw persoonlijke situatie bij terugkeer naar Guinee u niet zou toelaten om uw dochter te beschermen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u meerdere opleidingen heeft genoten, dat u werk had en over een grote mate van zelfstandigheid beschikt (eigen inkomen, eigen auto) en dat u door verschillende mensen zou kunnen gesteund worden aangezien u verklaarde dat alle vrouwen tegen zijn. (zie gehoor CGVS, dd 10/09/2013, p 19) Daar u met niemand uw aversie tegen FGM heeft besproken, kan u er niet van uitgaan dat niemand in uw omgeving u zal steunen in uw strijd tegen besnijdenis, indien dit al nodig moest zijn. Aangezien u uit verstedelijkt gebied afkomstig bent en rekening houdende met het feit dat u tegen besnijdenis gekant bent, is het volgens informatie waarover het CGVS beschikt mogelijk om de besnijdenis van uw dochters te voorkomen. Daarenboven merkt het CGVS op dat u al het mogelijke heeft gedaan om zelfstandig in België te geraken. Hieruit blijkt dat u onafhankelijk en ondernemend bent en dat u over de hulp van uw vriendje kan beschikken om, bij terugkeer naar Guinee, de bescherming van uw dochters te kunnen vrijwaren. Bovendien werd hierboven vastgesteld dat uw verklaringen over uw man, en dus ook over uw schoonfamilie, die de besnijdenis zouden eisen, niet doorleefd overkomen.

De door u **neergelegde documenten** kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen.

U legt uw rijbewijs voor, een toegangkaart voor 'Balde et frères', een badge van het 'ministère du tourisme hôtellerie et artisanat'. Hieruit blijkt dat u over de Guinese nationaliteit beschikt. Uw nationaliteit werd echter op geen enkel moment in twijfel getrokken, noch andere gegevens die blijken uit deze documenten. Verder legt u medische attesten voor van uw dochters waaruit blijkt dat ze niet besneden zijn. Deze informatie wordt op geen enkel ogenblik in twijfel getrokken. U legt ook een medisch attest voor van u waaruit blijkt dat u besneden bent type 2. Uw besnijdenis wordt tevens op geen enkel moment in vraag gesteld. Gezien u deze traditionele praktijk van besnijdenis reeds heeft ondergaan, kan u om deze reden geen internationale bescherming meer worden verleend. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier, dat er in Guinee geen sprake is van herbesnijdenis van een vrouw die het voorwerp was van een besnijdenis van type 2. Derhalve zijn er goede redenen om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordien. (zie SRB, "Guinée – Les Mutilations Génitales Féminines (MGF)", april 2013, Cedoca, p 12-13) U legt tevens een medisch attest voor ivm uw nasale obstructie. Dit document toont echter niet aan dat u dit medisch probleem heeft opgelopen in de omstandigheden zoals door u werden geschetst (nvdr mishandeling door uw man). Het medisch attest is immers gebaseerd op uw verklaringen en vormt geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin deze verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke gezondheidstoestand van een patiënt en kan, rekening houdende met zijn bevindingen, vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen, doch de arts kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden bepalen waarin deze werden opgelopen. Het medisch attest, opgemaakt door dr. (D.) vermeldt immers ook duidelijk dat '**selon les dires de la personne, ces lésions seraient dues à...**'.

Gelet op voorgaande kan in uw hoofd geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

Wat de algemene situatie in uw land betreft, zijn de verschillende informatiebronnen het erover eens dat Guinee eind 2012 en begin 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. De Guinese veiligheidstroepen begingen namelijk mensenrechtenschendingen bij betogingen van politieke aard. De organisatie van de parlementsverkiezingen zorgde voor spanningen tussen de regering en de meeste politieke partijen. De verkiezingen verliepen in alle rust op 28 september 2013 en de volledige resultaten zijn nog niet bekend. »

Geen van de geraadpleegde bronnen vermeldt echter het bestaan van een gewapend conflict. Artikel 48/4 §2 van de Wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreigingen van het leven of van de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict kunnen worden beschouwd als ernstige schade die aanleiding kan

geven tot de toekenning van de status van subsidiaire bescherming. Uit bovengenoemde informatie blijkt dat Guinee niet wordt geconfronteerd met een situatie van willekeurig geweld en er dient eveneens te worden vermeld dat er geen gewapende oppositie in het land bestaat. In het licht van al die elementen bestaat er op dit ogenblik in Guinee geen gewapend conflict of situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2 (zie map landeninformatie, SRB "Guinee: veiligheidssituatie", april 2013).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van artikel 48, 48/3, 48/4 en 48/5 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet).

Het feit dat verzoekster een geschoolde vrouw is, versterkt volgens haar verklaringen betreffende haar wil om de besnijdenis van haar dochters te voorkomen. Zij heeft haar raadsman uitgelegd dat de mentaliteit in Afrika niet dezelfde is als in Europa: de situatie van studenten in Guinee is niet vergelijkbaar met deze van studenten in België, zeker niet op het vlak van onafhankelijkheid. Een onafhankelijke vrouw in Guinee kan zich niet verzetten tegen de greep van de familie op de kinderen. Daar de echtgenoot steeds vergezeld blijft van de kinderen, is het voor een vrouw onmogelijk om geïsoleerd te leven van haar echtgenoot. Verzoekster heeft tijdens haar gehoor uitgelegd dat zij de woonplaats van haar echtgenoot niet kon verlaten, omdat zij haar kinderen bij haar echtgenoot moest achterlaten, te meer daar haar echtgenoot de financiële middelen heeft om de kinderen te onderhouden en verzoekster een fout heeft begaan, met name een buitenechtelijke relatie. Het beschikken over een rijbewijs in Guinee is geen element dat kan bevestigen dat verzoekster haar kinderen tegen besnijdenis kan beschermen. Dat zij bij de autoriteiten klacht ging neerleggen, is geen element dat de onafhankelijkheid waarvan verzoekster zou genieten hebben, kan versterken daar zij eenvoudigweg haar verantwoordelijkheid heeft genomen. De Guineese autoriteiten hebben niet de bescherming geboden die zij hadden moeten geven.

Vervolgens wijst verzoekster erop dat zij preciseerde dat haar zus huwde op vijftienjarige leeftijd, een huwelijk dat door de familie en zonder haar toestemming werd geregeld. Verzoeksters zwangerschap op zeventienjarige leeftijd stuurde de plannen van haar familie voor haar huwelijk in de war en veroorzaakte grote problemen tussen verzoekster en haar familie. Studeren was voor verzoekster een echte toevlucht. Verzoeksters vader had daarnaast een hechte band met de vader van haar echtgenoot, wiens familie het huwelijk heeft aanvaard omdat zij er zeker van waren dat verzoekster een vruchtbare vrouw was. Het feit dat haar familie verzoekster liet studeren, betekent niet dat zij een moderne visie hadden op de gewoonten in Guinee en dat zij hun kleindochters tegen besnijdenis zouden beschermen. Het gedwongen huwelijk is een courante praktijk in Guinee en sterk verankerd in de zeden. Onder verwijzing naar een arrest van de Raad en een rapport van Landinfo van mei 2011 stelt verzoekster dat de predominantie van het gewoonte- en religieuze recht een reële verwarring creëert met het geschreven recht dat afbreuk doet aan het respect voor de rechten van vrouwen. Verzoekster is bovendien moslima. Onder verwijzing naar een internetartikel stelt verzoekster tevens dat zij grote pijn heeft moeten ondergaan bij haar bevallingen omwille van haar besnijdenis. Deze gewoonten zijn flagrante schendingen van de mensenrechten, terwijl het gedwongen huwelijk door de Belgische wet verboden is.

Vervolgens herhaalt verzoekster haar verklaringen met betrekking tot haar echtgenoot en diens handelwijze ten aanzien van haar. De agressiviteit van haar echtgenoot verslechterde nog toen hij wist van haar buitenechtelijke relatie met (B.). Verzoekster koos ervoor haar relatie met (B.) voort te zetten omdat zij van hem hield. Zij was echter zeer discreet en heeft zich nooit publiekelijk met (B.) vertoond. (B.) was zelf ook getrouwd en had kinderen en moest dus ook zelf discreet zijn. Hun relatie was dus niet onvoorzichtig.

Met betrekking tot de klachten die verzoekster indiende, verwijst zij naar haar verklaringen hieromtrent en stelt zij dat zij zichzelf geenszins heeft tegengesproken. Op het moment dat haar echtgenoot in oktober 2012 haar kinderen verhinderde naar school te gaan, is verzoekster niet meteen naar het politiecommissariaat gegaan, daar zij moe was van de procedure en van het zich voortdurend tegen haar echtgenoot te verzetten en zij wachtte af tot de zaken zich vanzelf zouden oplossen zoals

gesuggereerd door de persoon bij het politiecommissariaat verantwoordelijk voor huwelijksgeweld. Bovendien was verzoekster zwanger van haar derde kind, geboren in maart 2012. Een zwangere vrouw moet thuis blijven en kan moeilijk in het geheim naar het politiecommissariaat gaan.

Wat betreft de besnijdenis van haar dochters, verwijst verzoekster naar een rapport waaruit zij afleidt dat het prevalentiepercentage van vrouwenbesnijdenis bij jonge meisjes in Guinee 96% bedraagt, zodat de stelling van verweerder dat in stedelijke milieus de mentaliteit aan het veranderen is, volgens verzoekster belachelijk is. Dat er ngo's actief zijn op het vlak van vrouwenbesnijdenissen, betekent niet dat elk risico om besneden te worden, verdwenen is. Verzoekster verwijst naar een rapport van UNHCR dat benadrukt dat er een gevaar voor vervolging bestaat voor vrouwen die zich verzetten tegen sociale normen die hun individuele rechten schenden, inbegrepen het verzet tegen vrouwelijke genitale verminking en gedwongen huwelijken. Verzoekster komt overeen met het profiel van de vrouw die zich verzet heeft tegen een schending van haar rechten nu zij geëmancipeerd was door haar werk en haar studies, een onafhankelijke vrouw werd, een buitenechtelijke relatie onderhield, zich verzet heeft tegen de besnijdenis van haar dochters en gevlucht is van de man met wie zij gedwongen gehuwd was. Onder verwijzing naar haar verklaringen, naar een rapport en naar rechtspraak van de Raad stelt verzoekster nog dat vrouwenbesnijdenis sterk verankerd is in de Guineese cultuur, dat de Guineese autoriteiten hiertegen geen bescherming bieden omdat het tot de familiale sfeer behoort en dat het niet is omdat vrouwenbesnijdenis verboden is in Guinee, dat deze praktijk niet meer zou worden uitgevoerd.

Aangaande het medisch attest over de nasale obstructie die zij heeft, verwijst verzoekster naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en stelt zij dat, indien er twijfels blijven bestaan nadat de asielzoeker coherente verklaringen of documenten naar voren heeft gebracht, het aan de asielinstanties is om de twijfel te ontcrachten, in het bijzonder door zelf de authenticiteit van de documenten te verifiëren of eventueel via een medische expertise.

Verzoekster behoort tot de sociale groep van de vrouwen. Zij zal zich bij een terugkeer naar Guinee moeten onderwerpen aan de gedwongen huwelijksverbintenis. Onder verwijzing naar een aantal rapporten stelt verzoekster dat een vrouw die zich tegen een gedwongen huwelijk verzet, door de gemeenschap aanzien wordt als een verrader van de gewoonten en het islamitische recht en zich kan blootstellen aan vervolgingen en dat de Guineese autoriteiten niet ingrijpen omdat zij gedwongen huwelijken als interne familie zaken beschouwen. Verzoekster heeft tevens huiselijk geweld moeten ondergaan, talrijke schendingen van haar rechten, dagelijks lastigvallen door haar echtgenoot en zwaar geraakt geweest door diens discriminaties en constante bedreigingen, waartegen de Guineese overheid evenmin bescherming biedt.

Er bestaat in hoofde van verzoekster een politieke overtuiging daar zij tegen de traditionele praktijk van de vrouwelijke genitale verminking is. Uit een rapport van UNICEF van juli 2013, e-mailverkeer met INTACT vzw, een rapport van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken en van UNHCR en rechtspraak van de Raad blijkt dat het prevalentiepercentage in Guinee onveranderlijk hoog blijft, dat alle meisjes besneden worden ongeacht de groep waartoe zij behoren en dat het onmogelijk is om in Guinee aan besnijdenis te ontsnappen. Door zich te verzetten tegen vrouwenbesnijdenis heeft verzoekster openlijk verklaard zich te verzetten tegen de Guineese cultuur en dus tegen haar familie en haar gemeenschap.

Met betrekking tot de situatie van haar kinderen, wijst verzoekster erop dat haar dochters niet besneden zijn, dat vrouwelijke genitale verminking moet beschouwd worden als een daad van vervolging die de vorm aanneemt van fysiek, seksueel en mentaal geweld en dat vrouwenbesnijdenissen vaak uitgevoerd worden buiten alle regels van elementaire hygiëne om. Met betrekking tot haar persoonlijke situatie wijst verzoekster erop dat zij een getuigschrift heeft bijgebracht waaruit blijkt dat zij een besnijdenis type 2 ondergaan heeft en dat vermeldt dat er een groter risico op verminking is ingeval van terugkeer naar Guinee.

In ondergeschikte orde past het verzoekster de subsidiaire bescherming toe te kennen omwille van het objectieve risico voor haar om een gedwongen huwelijk te ondergaan, alsook huiselijk geweld en een herhaalde schending van haar burgerlijke en politieke rechten. Indien de Raad zich onvoldoende geïnformeerd zou achten, is er reden om in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te zenden naar het CGVS voor een nieuw onderzoek. Het past tevens de bestreden beslissing te vernietigen omwille van de bovenvermelde incoherenties in de motivering van de bestreden beslissing. Onafhankelijk van de geloofwaardigheid van verzoeksters relaas laat de informatie bij het dossier veronderstellen dat verzoekster en haar dochters het gevaar lopen op ernstige

schade in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming, een element dat onvoldoende werd onderzocht door verweerder

2.1.2. Verzoekster voegt volgende stukken bij haar verzoekschrift: informatie met betrekking tot “Balde et frères” (stuk A.4), medische attesten van verzoekster en haar dochters (stukken A.5-A.8), uittreksels van het “*Handbook for the Protection of Women and Girls*” van UNHCR van 6 maart 2008 (stuk B.3), het Verdrag van de Raad van Europa inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld van 11 mei 2011 (stuk B.4), een artikel met betrekking tot medische attesten in een asielpprocedure van september 2013 (stuk B.12), een rapport over gedwongen huwelijken van Landinfo van 25 mei 2011 (stuk B.13), een rapport over huiselijk geweld tegen vrouwen van de *Commission de l’immigration et du statut de réfugié du Canada* van 19 oktober 2004 (stuk B.14), een internetartikel (stuk B.15), een rapport over gedwongen huwelijken in Guinee van de *Immigration and Refugee Board of Canada* van 9 oktober 2012 (stuk B.16), een uittreksel van een rapport van UNHCR Paris van juni 2006 (stuk B.19), een rapport over gedwongen huwelijken in Guinee van de *Commission de l’immigration et du statut de réfugié du Canada* van 13 mei 2005 (stuk B.20), een rapport van UNICEF over vrouwelijke genitale verminking van 2013 (stuk B.21), e-mailverkeer tussen iemand van INTACT vzw en iemand bij UNFPA Guinée (stuk B.22), het Algemeen Ambtsbericht Guinee van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van maart 2013 (stuk B.23), een rapport van INTACT vzw (stuk B.24), het arrest nummer 29 108 van de Raad van 25 juni 2009 (stuk B.25) en een rapport van het *Comité pour l’élimination de la discrimination à l’égard de la femme* van juli 2007 (stuk B.26).

2.1.3. Met een aangetekend schrijven van 3 februari 2014 brengt verzoekster samen met een aanvullende nota een arrest van de Raad bij. In de aanvullende nota beroept zij zich op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

2.1.4. Verweerder voegt bij zijn nota met opmerkingen de volgende bijlagen: de SRB “GUINEE – Le Mariage” van april 2013 (bijlage 1) en de COI Focus “Guinee – veiligheidssituatie” van oktober 2013 en twee internetartikels van 16 en 20 november 2013 betreffende de verkiezingen (bijlage 2).

2.2.1. Artikel 48 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: “*Kan als vluchteling worden erkend de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die te dien einde gesteld worden door de internationale overeenkomsten die België binden*”. Verzoekster beargumenteert niet *in concreto* hoe het voornoemde, op algemene wijze geformuleerde artikel door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden zodat de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd.

2.2.2. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden

toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Met betrekking tot verzoeksters profiel stelt de bestreden beslissing het volgende: *“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u steeds in stedelijk gebied heeft gewoond. Enerzijds in Labé, een grote stad in Guinee en anderzijds in Conakry, de hoofdstad van Guinee. (zie gehoor CGVS, dd 15/07/2013, p 5) Daarnaast dient te worden aangestipt dat u de kans kreeg om te studeren. U beëindigde niet alleen uw 10de jaar (college) maar ging daarna verder studeren in Conakry waardoor u uw opleiding in ‘informatica-gestion’ kon beëindigen. (zie gehoor CGVS, dd 15/07/2013, p 5) Eens getrouwd besloot u om nog verder te studeren. U nam hiervoor deel aan een examen, waarvoor u slaagde, waardoor u in 2010 aan uw opleiding in de toeristische sector kon starten (op universitair niveau). (zie gehoor CGVS, dd 15/07/2013, p 4) Ook al was uw man niet op de hoogte dat u wilde verder studeren, toch gaf hij u de kans om de studie aan te vatten. (zie gehoor CGVS, dd 15/07/2013, p 11) U werkte bovendien bij ‘Balde et frères’ als secretaresse sinds 2006. (zie gehoor CGVS, dd 15/07/2013, p 4). Doordat u een eigen inkomen had, dat u alleen gebruikte voor uzelf (oa voor persoonlijke verzorging) en voor kleren voor uw kinderen (zie gehoor CGVS, dd 15/07/2013, p 12), beschikt u over een grote vorm van autonomie; u bent immers niet afhankelijk van het inkomen van uw man. Uw man had genoeg geld, maar omdat u zelf over uw eigen centen wilde beschikken werkte u. (zie gehoor CGVS, dd 15/07/2013, p 12). Verder verklaart u dat u op 7 oktober 2001 bent getrouwd. (zie gehoor CGVS, dd 15/07/2013, p 7) U was toen 20 jaar. U bent dus niet uitermate jong gehuwd, zoals vaak gebeurt bij traditionele families. Bovendien heeft de familie van uw man toegelaten dat hij met iemand zou trouwen die een buitenechtelijk kind heeft en verklaart u zelfs dat uw man met u getrouwd is omdat hij dan zeker was dat hij kinderen zou krijgen aangezien hij geen kinderen had gekregen met zijn eerste vrouw. (zie gehoor CGVS, dd 15/07/2013, p 11) Het feit dat de familie van uw man voor dergelijk huwelijk openstond toont aan dat de familie niet dermate traditioneel is dat ze van de vrouw verwachten dat ze maagd is bij het huwelijk. Daarbij beschikt u over een rijbewijs. U wilde kunnen rijden omdat u dan uw kinderen kon vervoeren. Uw man stemde hiermee in. (zie gehoor CGVS, dd 15/07/2013, p 13) Bovendien had u ook uw eigen auto. (zie gehoor CGVS, dd 15/07/2013, p 12) Vervolgens heeft u ook een affaire met uw vriendje, (B.), wat toch een grote vrijheid van gaan en staan impliceert. (zie gehoor CGVS, dd 15/07/2013, p 16) U begon uw affaire ondanks het feit dat uw man bevriend was met uw baas, die op de hoogte was van uw affaire. (zie gehoor CGVS, dd 15/07/2013, p 15) Verder laat u het niet na om, tot twee keer, klacht in te dienen bij de autoriteiten (zie gehoor CGVS, dd 10/09/2013, p 5) tegen uw man inzake geweld dat hij tegen u en uw zoon zou hebben gebruikt en omdat ze niet naar school zouden mogen (zie gehoor CGVS, dd 15/07/2013, p 19) en omdat uw man uw dochters wil laten besnijden. (zie gehoor CGVS, dd 10/09/2013, p 9). Uit uw verklaringen blijkt dat u een zelfstandige vrouw bent (u voorziet in uw eigen behoeften door o.a in te staan voor uw verzorgingsproducten en de kleren van uw kinderen), die werkt als secretaresse en tevens de opleiding afronde bij het ministerie van toerisme van Guinee (universitair niveau). Bovendien durft u het heft zelf in handen te nemen door naar de autoriteiten te stappen.”* Verzoekster voert aan dat de mentaliteit in Afrika niet dezelfde is als in Europa, dat een onafhankelijke vrouw in Guinee zich niet kan verzetten tegen de greep van de familie op de kinderen, dat zij haar echtgenoot niet kon verlaten omdat zij dan haar kinderen moest achterlaten, te meer daar haar echtgenoot de financiële middelen heeft om de kinderen te onderhouden en verzoekster zelf een fout begaan heeft, met name een buitenechtelijke relatie. Verzoekster komt hiermee echter niet verder dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen en het opwerpen van losse beweringen, hetgeen de motieven van de bestreden beslissing niet kan weerleggen. Waar verzoekster aanvoert dat het beschikken over een rijbewijs niet als element kan worden aangehaald dat zij haar kinderen tegen besnijdenis kan beschermen, dient opgemerkt dat dit nergens in de bestreden beslissing beweerd wordt. Verweerder stelt in zijn nota met opmerkingen tenslotte terecht dat verzoeksters verklaring dat zij tweemaal klacht neerlegde tegen haar echtgenoot erop wijst dat zij het heft zelf in handen kan nemen. De Raad merkt overigens nog op dat verzoekster in onderhavig verzoekschrift zelf bevestigt dat zij een onafhankelijke vrouw is waar zij stelt: *“Overwegende dat verzoekster overeenkomt met het profiel van de vrouw die zich heeft verzet tegen een schending van haar rechten nu zij*

geëmancipeerd was door haar werk en haar studies, een onafhankelijke vrouw werd, een buitenechtelijke relatie onderhield; Zij heeft zich verzet tegen de besnijdenis van haar dochter, tegen de traditionele praktijk van de besnijdenis en gevluucht is van de man met wie zij gedwongen gehuwd was,” Aldus vinden deze motieven van de bestreden beslissing aangaande verzoeksters profiel steun in het administratief dossier, zijn zij pertinent en correct en worden zij door de Raad overgenomen.

Waar verzoekster vervolgens stelt dat zij een gedwongen huwelijk heeft moeten ondergaan, merkt verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht op dat verzoekster tijdens haar gehoor op het CGVS omtrent haar huwelijk verklaarde dat het een gewoon, religieus huwelijk was en dat het een gearrangeerd huwelijk was (gehoorverslag CGVS 15 juli 2013 (hierna: gehoorverslag I), p. 7 en 10). Uit de door verweerder aan zijn nota met opmerkingen toegevoegde informatie over huwelijken in Guinee (bijlage 1) blijkt dat er wel degelijk een verschil is tussen een gedwongen en een gearrangeerd huwelijk en dat gearrangeerde huwelijken de meest gebruikelijke huwelijksvorm zijn in Guinee. Daarenboven stelt de bestreden beslissing terecht vast: *“Tevens blijkt dat noch uw familie noch uw schoonfamilie zeer gehecht zijn aan tradities aangezien uw schoonfamilie accepteerde dat uw man trouwde met een hoog opgeleide vrouw met een buitenechtelijk kind en aangezien uw familie u liet studeren en niet uithuwelijkte op jonge leeftijd of u wegstuurde wanneer u zwanger bleek van een buitenechtelijk kind.”* Dat verzoeksters zus op vijftienjarige leeftijd huwde, dat verzoeksters zwangerschap op zeventienjarige leeftijd de trouwplannen voor haar van haar familie in de war stuurde en dat deze zwangerschap grote problemen veroorzaakte tussen verzoekster en haar familie doet geen afbreuk aan deze vaststellingen. Aangezien verzoeksters huwelijk dient gekwalificeerd te worden als een gearrangeerd huwelijk, zijn verzoeksters verwijzingen naar rapporten en artikelen over gedwongen huwelijken in Guinee niet dienstig.

Met betrekking tot verzoeksters verklaringen omtrent haar echtgenoot, voert verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht aan dat verzoekster niet verder komt dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. De bestreden beslissing stelt dan ook terecht dat het niet aannemelijk is dat, indien haar echtgenoot werkelijk dermate agressief en brutaal is zoals verzoekster het omschrijft (gehoorverslag I, p. 11), zij haar buitenechtelijke relatie met (B.) verder zet, zelfs nadat haar echtgenoot ervan op de hoogte is gekomen (gehoorverslag I, p. 18). Dat zij uit liefde besloot deze buitenechtelijke relatie verder te zetten, valt niet te rijmen met haar verklaring, zowel tijdens haar gehoor op het CGVS als in onderhavig verzoekschrift, dat zij haar echtgenoot niet wenst te verlaten daar zij dan haar kinderen bij hem zal moeten achterlaten en kan dan ook niet volstaan als afdoende verklaring voor het verder zetten van deze buitenechtelijke relatie desondanks het door verzoekster geschetste karakter van haar echtgenoot. Verder verklaarde verzoekster tijdens haar gehoor op het CGVS dat het voor haar echtgenoot eenvoudig zou zijn om van haar te scheiden door haar gewoon weg te sturen en dat hij daar ook mee bedreigd heeft (gehoorverslag I, p. 20). Het is echter niet aannemelijk dat, indien verzoeksters echtgenoot werkelijk zo agressief en brutaal is als zij omschrijft, verzoekster gewoon kon weigeren om weg te gaan omdat zij haar kinderen niet wilde achterlaten (gehoorverslag I, p. 20-21 en gehoorverslag CGVS 10 september 2013 (hierna: gehoorverslag II), p. 5). Bovendien zou verzoeksters echtgenoot aan iedereen verteld hebben dat verzoekster vreemd is gegaan (gehoorverslag II, p. 3-4), hetgeen een publiekelijk gezichtsverlies inhoudt voor haar echtgenoot indien hij haar ongemoeid thuis laat.

Met betrekking tot de klachten die verzoekster tegen haar echtgenoot indiende, stelt de bestreden beslissing het volgende: *“U verklaart dat u een eerste keer naar de politie bent gestapt op 13 oktober 2011 omdat uw man uw zoon had geslagen en omdat hij u in uw buik had geschopt. (zie gehoor CGVS, dd 15/09/2013, p 19) U verklaart dat u naar de autoriteit bent gegaan om te zien of de autoriteit u kan helpen zodat u voor uw kinderen kan zorgen. U zegt immers dat uw ouders u niet konden helpen. (zie gehoor CGVS, dd 10/09/2013, p 7-8) De politie zei u dat u uw problemen beter diende op te lossen met uw man en u werd gewaarschuwd dat u, indien u van bij uw man zou weggaan, niet langer voor uw kinderen zou kunnen zorgen. (zie gehoor CGVS, dd 10/09/2013, p 8) Eens te meer is het niet geloofwaardig dat u, gezien u van uw man niet wil weggaan omdat u dan de kinderen zou verliezen (zie gehoor CGVS, dd 15/07/2013, p 20) en na de raad die u kreeg in het politiekantoor uw affaire toch doorzette. U wil dat uw kinderen naar school gaan. Wanneer uw man beslist dat ze niet langer naar school mogen, zorgt u er toch voor dat ze naar school kunnen blijven gaan. (zie gehoor CGVS, dd 15/07/2013, p 18) U gaat naar de politie om hier aangifte van te doen. Wanneer blijkt dat uw man uw kinderen in oktober 2012 niet meer naar school wilde sturen, (zie gehoor CGVS, dd 10/09/2013, p 9) vraagt de protection officer u waarom u toen niet naar de politie bent gegaan. Hierop zegt u ‘Omdat het geen zin meer heeft. Ze (nvdr politie) gaan me toch niet helpen. Hij is de vader. Hij moet beslissen. Ik was moe. Ik dacht, ik ga nog eens met hem praten want het is goed als de kinderen naar school gaan.’*

Wanneer de protection officer u confronteert met het feit dat de kinderen na uw vorig bezoek aan de politie wel naar school gingen en dat de politie dus wel had geholpen, nuanceert u uw antwoord en verklaart u 'Dat klopt, ze hebben me geholpen. De kinderen zijn naar school gegaan. Weet je, ik was moe om nog eens naar de politie te gaan. Ik wilde niet nog eens met hem gaan praten. Ik dacht dat hij zelf weet wat goed is voor de kinderen. Ik had gehoopt dat hij zou veranderen.' Nogmaals komen uw verklaringen niet doorleefd over aangezien u enerzijds verklaart dat de politie u niet helpt en wanneer de protection officer u er attent op maakt dat de politie wel degelijk heeft geholpen u uw verklaringen bijstuurt. Echter, gezien uw eerdere verklaringen over het karakter van uw man is het helemaal niet geloofwaardig dat u alsnog zou hopen dat hij zou veranderen. Vervolgens geeft u aan dat u niet naar de politie ging omdat u geen nieuwe elementen had. (zie gehoor CGVS, dd 10/09/2013, p 10) U kreeg in januari 2012 te horen dat uw schoonmoeder uw dochter wil besnijden. (zie gehoor CGVS, dd 10/09/2013, p 10) U bent echter pas in januari 2013 opnieuw naar de politie gegaan omdat u toen een nieuw element had (nvdr de besnijdenis van uw dochter). Wanneer de protection officer u opnieuw confronteert met de lange tijdspanne van één jaar alvorens u naar de politie bent gegaan, antwoordde u 'Elk ding heeft zijn tijd. Ik had nog andere problemen. Ik was zwanger en ik werd weggestuurd. Ik moest in huis blijven tot ik baby had om te zien of het van hem was of niet. Ik was niet van plan om te vluchten.' (zie gehoor CGVS, dd 10/09/2013, p 12) Ook hier komt uw verhaal, nogmaals, niet geloofwaardig over aangezien u opnieuw beweert dat u werd weggestuurd terwijl u zelf verklaarde dat u nooit ergens anders heeft gewoond. (zie gehoor CGVS, dd 10/09/2013, p 5) Het is daarenboven opmerkelijk dat u beweert dat u in oktober 2012 geen nieuwe elementen had, buiten het feit dat uw kinderen niet naar school mochten terwijl u sinds januari 2012 weet dat uw schoonmoeder uw oudste dochter wil besnijden en dat u vervolgens in juli 2012 weet dat uw schoonmoeder uw beide dochters wil besnijden. (zie gehoor CGVS, dd 10/09/2013) Uw verklaring als zijnde dat u geen nieuwe elementen zou hebben om aangifte te doen is hierdoor, nogmaals niet doorleefd. Uw argumentatie dat u alleen mondeling werd gewaarschuwd is weinig zwaarwichtig daar tot op heden de bedreiging om uw dochters te besnijden steeds mondeling waren." Verzoekster voert aan dat zij moe was van de procedure en van het zich voortdurend verzetten tegen haar echtgenoot en dat zij zwanger was en dus moeilijk in het geheim naar het politiecommissariaat kon gaan, hetgeen echter opnieuw niet meer is dan de herhaling van reeds eerder afgelegde verklaringen en bijgevolg niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Waar verzoekster de motivering in de bestreden beslissing aangaande het door haar neergelegde medisch attest in verband met haar nasale obstructie betwist, merkt verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht op dat dit attest niet aantoonde dat verzoekster de medische problemen heeft opgelopen in de omstandigheden zoals die door haar geschetst werden, dat het attest duidelijk op verzoeksters eigen verklaringen gebaseerd is en dat de authenticiteit van het attest niet in vraag wordt gesteld doch wel het causaal verband tussen verzoeksters verwondingen en de door haar opgeworpen omstandigheden.

In de bestreden beslissing wordt op grond van de informatie in het administratief dossier met recht gemotiveerd dat zich in Guinee een daling in de prevalentie van vrouwenbesnijdenissen voordoet en dat er een mentaliteitswijziging optreedt inzake FGM. Verzoekster oefent kritiek uit op de wijze waarop de door het CGVS gehanteerde informatie tot stand kwam en verwijst in dit kader in haar aanvullende nota naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. In dit arrest wordt gesteld dat enkele van de in de informatie van verweerder aangehaalde bronnen onvoldoende eenduidig en wetenschappelijk onderbouwd zijn, alsmede dat uit de informatie van verweerder niet blijkt hoe realistisch de beschermingsmogelijkheden inzake FGM zijn in Guinee. Waar verzoekster kan worden gevolgd in haar betoog dat over de precieze cijfers kan worden geredetwist, dient echter te worden opgemerkt dat op basis van het geheel aan bronnen die in de informatie van verweerder zijn opgenomen niet kan worden betwist dat zich in Guinee wel degelijk een daling in de prevalentie van vrouwenbesnijdenissen voordoet en dat er sprake is van een mentaliteitswijziging met betrekking tot FGM. Daarenboven verklaarde verzoekster zelf dat er een mentaliteitswijziging gaande is in Guinee, daar volgens haar alle vrouwen tegen vrouwenbesnijdenis gekant zijn en op de vlucht slaan om hun kinderen te beschermen (gehoorverslag II, p. 13). Aldus dient eveneens te worden besloten dat er in Guinee, zeker in stedelijke milieus, een groeiend draagvlak is tegen FGM en voor personen die zich tegen FGM willen verzetten of hun dochter hiertegen willen beschermen, minstens dat het verzet tegen FGM geen gegronde vrees voor vluchtelingenrechtelijke vervolging inhoudt.

Derhalve toont verzoekster, die blijkens de informatie van verweerder als ouder de hoofdverantwoordelijkheid heeft over een eventuele besnijdenis van haar dochtertje, niet aan dat zij, zo

zij al geconfronteerd zou worden met een vraag tot besnijdenis van haar dochtertje, deze besnijdenis niet zou kunnen weigeren. Evenmin toont zij aan dat of in welke omstandigheden zij of haar dochtertje ingevolge dergelijke weigering zouden worden geviseerd of vervolgd. De algemene stelling dat het in Guinee voorkomt dat dochters tegen de wil van hun ouders en door andere familieleden worden besneden kan hiertoe geenszins volstaan. Het is aan verzoekster om *in concreto* aannemelijk te maken dat of in welke omstandigheden zij dit vreest en zij blijft hier, mede gelet op de hoger gedane vaststellingen inzake haar profiel, het profiel van haar familie en haar asielrelaas, in gebreke.

Zelfs indien zij en haar dochtertje zouden riskeren te worden geviseerd of vervolgd, dan nog toont verzoekster niet aan dat zij zich in Guinee niet tot de autoriteiten zou kunnen richten teneinde de nodige bescherming te bekomen. Haar verwijzing naar het lage aantal veroordelingen en naar het gebrek aan exacte cijfers over hoe realistisch de beschermingsmogelijkheden zijn, kan niet volstaan om aan te tonen dat zij geen bescherming zou kunnen bekomen van de Guineese autoriteiten indien zij hierom zou verzoeken. In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat, om te kunnen spreken van bescherming, de door de autoriteiten geboden bescherming niet absoluut dient te zijn of gericht moet zijn tegen elke daad van een derde. Uit de informatie van verweerder blijkt voorts dat FGM in Guinee strafbaar is gesteld, dat een vrouw de mogelijkheid heeft om, hierin eventueel bijgestaan door een ngo, klacht in te dienen en dat een vrouw die klacht indient doorgaans gehoord zal worden door de autoriteiten. Dat veel vrouwen weigerachtig zijn om klacht in te dienen tegen hun familie, doet aan deze mogelijkheid geen afbreuk.

De Raad merkt op dat verzoekster geen verweer voert tegen volgende vaststellingen in de bestreden beslissing: *“U verklaart dat u wist dat iemand, op een dag, zou zeggen dat uw dochter moet besneden worden omdat het traditie is. (zie gehoor CGVS, dd 10/09/2013, p 11). Binnen dit kader is het weinig plausibel dat u, hoog opgeleid, uit een stedelijk milieu, zelfstandig, ondernemend en assertief niet eerder iets heeft ondernomen om met uw man of zijn familie te praten en hen te overtuigen om uw dochter niet te besnijden. U verklaart immers dat u tegen besnijdenis was gekant sinds de dag dat u zelf besneden was (toen u negen jaar was). (zie gehoor CGVS, dd 10/09/2013, p 11) Vervolgens legt u geen coherente verklaringen af over het feit of uw omgeving al dan niet op de hoogte was van uw afkeer tegen besnijdenis. U verklaart enerzijds dat ‘sinds juli 2012 uw ouders, uw broers en familie van uw man. En de omgeving.’ weten dat u tegen besnijdenis bent, dat u zei dat u niet wilde dat de meisjes zouden besneden worden. Wanneer de protection officer u confronteert met uw verklaring blijkt dat u niet heeft gezegd dat u tegen bent, maar dat u tijd probeerde te rekken. Blijkbaar heeft u pas op de dag dat uw man wilde dat de kinderen naar het dorp zouden gaan (nvdr 3 januari 2013) gezegd dat u niet wil dat ze worden besneden. (zie gehoor CGVS, dd 10/09/2013, p 14) Er mag van u echter verwacht worden dat u alles in het werk zou stellen om uw man en uw schoonmoeder van gedachten te laten veranderen, zeker gezien u het initiatief neemt om uw land te verlaten en in een voor u vreemd land asiel aanvraagt.”* Deze vaststellingen moeten dan ook als vaststaand beschouwd worden.

De informatie die verzoekster neerlegt kan aan het voorgaande geen afbreuk doen.

In het neergelegde Algemeen Ambtsbericht Guinee van maart 2013 wordt integendeel eveneens melding gemaakt van het wettelijk verbod op FGM in Guinee en van een, zij het lichte, afname van besnijdenis onder hoogopgeleiden in de steden. Voorts blijkt hieruit dat het de moeder is die in de eerste plaats de verantwoordelijkheid neemt voor een besnijdenis. Tevens wordt hierin gesteld dat het voor vrouwen die hoogopgeleid en economisch zelfstandig zijn of die een partner hebben die hun keuze respecteert mogelijk is om in de stad een besnijdenis te voorkomen. Verder blijkt hieruit dat er verschillende nationale en internationale ngo's actief de praktijk van FGM proberen te bestrijden en bemiddeling, opvang en bescherming pogen te bieden.

Verweerder repliceert inzake het rapport van UNICEF terecht dat dit gebaseerd is op cijfers van eerder gedateerde onderzoeken waarvan het meest recente stamt uit 2006, zodat dit geen afbreuk vermag te doen aan de recentere informatie in het administratief dossier. Bovendien kan ook ten aanzien van dit rapport worden opgemerkt dat de hierin gehanteerde cijfers betrekking hebben op het aantal besneden vrouwen tussen de 15 en de 49 jaar. Bijgevolg laten zij hoe dan ook niet toe enige uitspraak te doen over een recente daling in de prevalentie van FGM bij de jongere generatie (*ibid.*, bijlage 18).

De algemene aanbeveling door INTACT vzw waarin gesteld wordt dat het niet ernstig is te stellen dat omwille van het profiel een vrouw zich kan weren tegen de praktijk of haar dochter kan beschermen wanneer de prevalentie meer dan 90% betreft, kan niet volstaan om afbreuk te doen aan de specifieke en recente informatie van het CGVS.

Waar verzoekster erop wijst dat de gevolgen van haar eigen besnijdenis, of die van psychologische of van fysieke aard zijn, een voortdurende en actuele vervolging uitmaken, merkt verweerder in zijn nota

met opmerkingen terecht op dat verzoekster deze besnijdenis reeds ondergaan heeft en om deze reden dan ook geen internationale bescherming meer kan worden verleend, alsook dat verzoekster doorheen haar verklaringen op het CGVS geen enkele keer melding maakte van psychologische problemen als gevolg van haar eigen besnijdenis. Bovendien blijkt nergens uit het medisch attest aangaande verzoeksters besnijdenis (stuk A.5) dat er sprake is van een verhoogd risico op een herbesnijdenis, terwijl uit de voormelde informatie van verweerder over vrouwenbesnijdenissen in Guinee (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat een herbesnijdenis van een vrouw die een besnijdenis type 2 ondergaan heeft, zoals verzoekster, in Guinee slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden plaatsvindt, waarin verzoekster zich niet bevindt.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake haar asielrelaas, toont verzoekster niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Uit de SRB "Guinee – Situatie op het vlak van de veiligheid", door verweerder aan het administratief dossier toegevoegd (zie map 'Landeninformatie'), blijkt dat Guinee in 2012 en begin 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. Uit de door verweerder aan zijn nota met opmerkingen toegevoegde informatie (bijlage 2) blijkt bovendien dat de situatie in Guinee na de verkiezingen van 28 september 2013 relatief rustig is gebleven. Guinee wordt dan ook niet geconfronteerd met willekeurig geweld en er is geen gewapende oppositie in het land. Verzoekster brengt geen stukken bij waaruit zou kunnen blijken dat deze informatie onjuist of achterhaald is. Aldus is er actueel geen sprake van een situatie van willekeurig geweld in Guinee zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS